

[Indenrigsministeren.]

som er medlemmer af bevægelsen Jehovas Vidner, blive indkaldt til civilforsvarskorpset, hvor tjenestetiden for menige er 8 måneder. De pågældende nægter imidlertid sædvanligvis at udføre en hvilken som helst form for værnepligts-tjeneste, ikke kun militærtjeneste, og der nedlægges ved 1. gangs udeblivelse alene påstand om bødestraf, medens der ved 2. gangs udeblivelse vil blive nedlagt påstand om en fængsels-straf, der svarer til tjenestetidens længde. Efter den anden dom vil de ikke blive indkaldt mere.

Den af højesteret den 31. august 1977 afsagte dom, som der er henvist til, må tages som udtryk for, at domstolene vil følge anklage-myndighedens strafpåstand i disse sager.

Spørgsmålet om at behandle sådanne »total-nægttere« på en mere lempelig måde har i de senere år flere gange været rejst. Senest har spørgsmålet om en lempelse af den strafferetlige behandling af disse værnepligtige været drøftet i forbindelse med det af mig den 19. marts 1975 fremsatte forslag til lov om ændring af lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde, der blev gennemført som lov nr. 326 af 26. juni 1975.

Indenrigsministeriets standpunkt har været og er fortsat, at den nuværende ordning ikke er ideel, men at ministeriet dog må nære væsentlige betænkeligheder ved at søge gennemført lovændringer i den af spørgeren antydede retning.

Det synes vanskeligt at begrunde, at de be-grænsninger af religiøs karakter, som et tilhørs-forhold til bestemte trossamfund må antages at betyde for den enkelte valgfrihed med hen-syn til aftjening af værnepligt, som almindelig regel bør medføre en mildere strafferetlig re-aktion end over for andre »totalnægttere«, og det synes i det hele nærliggende at lade tjeneste-tidens længde være det ledende princip for ud-målingen af straf for den »totalnægter«, der anden gang nægter at udføre værnepligtstjene-ste.

Jeg har derfor ikke – så kort tid efter lov-ændringen i 1975 – planer om et lovgivnings-initiativ, som foreslået af hr. Wissing.

Dette standpunkt har dog ikke hindret, at indenrigsministeriet har taget initiativ til, at der – med virkning fra den 3. januar 1973 – i henhold til straffelovens § 38, stk. 2, er gennemført en særlig lempelig prøveløsladelsesordning

for Jehovas Vidner, idet disse allerede prøve-løslades, når halvdelen af straffetiden er for-løbet.

Af *Kjærulff-Schmidt* (FP) til socialministeren (2/9 77):

»Vil ministeren love, at socialministeriet i sit lovforberedende arbejde vil lægge betydelig vægt på de synspunkter og konklusioner, Forældrenes Børnekommission når frem til?«
(Spm. nr. 519).

Begrundelse.

Alle ganske almindelige forældre i Danmark må glæde sig over det arbejde, fru Elisabeth Krarup og en række andre modige forældre har påbegyndt ved stiftelsen af Forældrenes Børnekommission.

Denne står som et klart modstykke til den socialministerielle børnekommission og som et glædeligt bevis for, at ikke alle forældre ønsker en ensrettet, statsanerkendt specialopdragelse af deres børn.

Jeg håber derfor, at ministeren i sit svar vil kunne bekræfte, at ministeriet ved forberedelse af eventuelt lovgivningsarbejde vil lægge mindst lige så stor vægt på de synspunkter og konklusioner, Forældrenes Børnekommission når frem til, som på resultatet af det socialministerielle kommissionsarbejde.

Socialminister *Eva Gredals* svar (7/9 77):

Af begrundelsen for spørgsmålet synes at fremgå, at spørgeren sætter lighedstegn mellem socialministeriets børnekommission og ønsket om en ensrettet, statsanerkendt specialopdragelse af børnene her i landet. Tilsvarende betragtninger har været fremme i forbindelse med pressens omtale af fru Elisabeth Krarups oprettelse af den såkaldte Forældrenes Børnekommission.

Hertil må jeg sige, at jeg overhovedet ikke kan se, hvor spørgeren og fru Krarup finder holdepunkt for en betragtning af denne art.

I kommissoriet for børnekommissionen står der således bl. a. følgende:

»Ansvaret for børnenes opvækst påhviler forældrene. Samtidig må det erkendes, at børnenes udviklingsbetingelser påvirkes af ændringerne i samfundet – industrialiseringen, urbaniseringen, den øgede geografiske mobilitet, trafikintensiteten, forældrenes arbejdsforhold